

Ötvös József

Gyónás az erdőben

Enyhe fáradtságot érzett, nem is a hosszú út miatt, inkább a megszokott falvak eseménytelensége nyomasztotta. Mindig hangulata szerint állt meg egy-egy integető stopposnak, legszívesebben ismeretleneket vett fel maga mellé a kocsiba, azok — mit sem sejtve papi hivatásáról — nyíltan és őszintén kitérültek előtte a beszélgetésben. Most olyan üres a város kijáratánál az útkereszteződés, pedig jól jönne egy utas, akivel Székelyudvarhelyig lehetne politizálni, vagy elbeszélgetni válságról, világ bajnokságról. Nincs olyan utas, aki e három közül valamelyikben ne lenne profi.

Szokatlan helyen, a Vácmány erdő aljában inti le egy fiatalember, de tudatalattijában még ott pihen a vágy: valakivel társalogni kellene az úton. Hirtelen az sem tudatosodik benne, hogy itt nem szabad megállni, mert folyamatos vonal van az út közepén, de ebben a szürkületben mit számít egy félperces megállás. Szabálytalan megállás után gyorsan indul is tovább, gyakorlott vezetőként van ideje oldalról szemügyre venni a hirtelen megjelent stoppos fiút. Hosszú fekete haja eltakarja a bőrdzseki gallérját, megszokott farmernadrágot visel és fehér sportcipőt. Olyan, mint a legtöbb tizenéves — gondolja magában.

— A biztonsági övet be kell kapcsolni, a tetőn gyakran állnak rendőrök — kezdeményezi a beszélgetést. Mintha a rendőr szóra összerezzenne a fiú, de nem néz a pap felé. Kezében tartott válltáskáját lassan leereszti cipője mellé, bekapcsolja a biztonsági övet, s szomorúan néz előre a Vácmány kanyargós útján föl felé kapaszkodó járműben.

A pap újból próbálkozik társalgásba elegyedni felvett utasával:

— Rokonokhoz Udvarhelyre?

A fiú most sem néz rá, halkán és bátortalanul válaszol:

— Nem...

— Akkor barátokhoz?

Nagy későre érkezik bizonytalan válasz:

— Igen... — de a felelet akadozó megszólalása után érződik, a fiatalember nem szívesen beszélget. A pap eltűnődik, ez az első eset, amikor a felvett utas nem harap rá a párbeszédre, de tudomásul veszi: a mai fiatalok önállóságát tisztelni kell. Lehet, hogy az indítás nem volt jó, gondolja magában. Mi közöm nekem ahhoz, hogy kihez megy Székelyudvarhelyen? Biztosan rossz napja volt: becsapták a barátok, vagy szerelmi ügy... Gondolatsora megszakad, a szembejövő autósok fényjeleznek, és fékezni kell, lassítani, mert lakott területen vannak.

— Milyen jó, hogy a sofőrök előre jelzik egymásnak a radart — szólal meg a pap, de tudja, ezt is csak magának mondja. Nem is vár rá feleletet. Mit is lehetne

erre válaszolni? Megszokásból a mondat végén utasára pillant, de a fiatalember most sem viszonozza a kapcsolatkeresést, fejét két tenyerébe temetve, lehajtott fejjel ül, amikor a rendőrkocsi mellett elhaladva, beigazolódik, radart jeleztek a szembejövő autósok. A fiú kimért mozdulattal lenyúl a lábtörlőn fekvő táskája felé, óvatos rántással feltépi a tépőzárát, és egy mobiltelefont vesz elő, bekapcsolva hosszan bámulja, majd ugyanolyan mozdulattal visszarakja.

— Kilenc óra körül érkezünk Székelyudvarhelyre — zárja le egyszemélyes párbeszédét végérvényesen a pap, és magában elfogadja, ma is a Küküllő menti falvak öreg házaival társalog hazatérő útján.

— Leszállok — szólal meg hosszú idő utáni fárasztó csendben a fiú. Meglepetéskén hat megszólalása, a pap automatikusan fékez, a fiú szinte érthetetlenül ejti ki a köszönöm szót, majd az ajtót finoman becsapva, elindul az úton visszafelé. Furcsa — állapítja meg a pap: Vásárhelyen az erdő szélén intett le, s Udvarhelyen az erdő mellett, szemben a Szejke fürdővel száll le, de sok ideje nincs a merengésre, mögötte Farkaslaka felől érkeznek a városba tartó autók, s indulni kell tovább.

Otthon a háromnapi távollét alatt érkezett újságokat lapozza át, igazán érdekes események nem történtek távolléte alatt. Hosszú út után jólesik ellazulva bekapcsolni a televíziót, s csak nézni, nézni érdektelenül, szóljon a megnyugtató otthon alapzaja, s a megszokott bútorok hozzák vissza a háromnapos távollét magányából a lakás biztonságába. Egymást váltó képsorok pörögnek a távoli nagyvilág szomorú halálhíreiről, majd a magyar országgyűlés küzdelmeit hozzák be a képek a szobába, de most igazán egyik sem érdekli. Begyakorlott mozdulattal indul, hogy átkapcsolja egy másik csatornára, amikor a szoba közepén hirtelen megtorpan, a bemondó hangja csak most jut el tudatáig: „Marosvásárhelyen egy tizenkilenc éves fiút köröz a rendőrség, hosszú fekete haja...”

A többit már nem hallja: ezt a fiút én hoztam el Marosvásárhelyről Székelyudvarhelyig, a Vácmánytól a Szejkéig, erdőtől erdőig. Miért körözik? Ölt vagy lopott, esetleg megerőszakolt valakit? Papi lelkiismeretével most a legrosszabbra gondol: leszállás után egy válltáskával kezében az erdő felé ment...

Hajnallal érkező ébredés első gondolatával indul a napja: mi lett a fiúval? Két kezét a párna és a feje közé csúsztatva, a hófehér plafonra szegzett szemekkel próbálja rendszerezni gondolatait: szombat van, a rendőrségre nincs miért menni, ... lehet, hogy már nem is él a fiú, ... a családját úgysem tudom értesíteni, ... lehet, nem is róla van szó, száz meg száz fiatalembernek van hosszú haja, ennek a fiúnak milyen szép, szomorú arca volt. Nem, az én dolgom nem az, hogy feljelentsem, hanem, hogy megmentssem. Én erre tettem esküt... Megfőzi reggeli kávéját, de csak felét issza meg: „vissza kell menjek az erdőig”.

A Szejke fürdő mellett parkol le, s elindul az erdő fái között a tető felé. Ismerős helyen kaptat fölfelé, ifis fiataljaival jártak már erre gombászni, s emlékeiben, valahol nagyon mélyen hallja is azok kacagó vidámságát, de most úgy hat ez a tizenéves viháncolás, mint mikor törött üveg sérti fel mezítlábas talpát. Vérzik a

lelke, ahogy kapaszkodik a sűrűsödő erdő fái között. Tudja, a lehetetlennel kacérkodik: egy sűrű erdőben megtalálni egy ismeretlen fiút, s mégsem adja fel, mert nem száraz valószínűség-számítás esélytelensége hajtja, hanem valami belső, titokzatos hang: a fiú téged vár...

... és a fiú várja.

Ott áll egy öreg tölgyfa mellett, hosszú fekete hajával, két kezét maga mellett tartva, s először néznek szembe egymással. A csillogó fekete szemekben, a szomorúság és fájdalom két tükrében magányos remete-estéinek egyedüllétét ismeri fel a pap. Egyikük sem tud megszólalni, a hang csak összetörné azt a lelki együttélést, az érdes szavak fölsértenék a megtalált megbékélést. A pap ölelő karokkal mozdul a fiú felé, s az gyermeki alázattal borul rá, majd mind a ketten sírni kezdenek. Egymást átkarolva ülnek a száraz avaron az erdő csendes magányában, távolban halkán megszólal egy mentő vagy rendőrkocsi szirénázó hangja, s akkor erősebben megszorítják egymást. Lassan elmúlik a csend ideje, mert nem lehet a végtelenségig így ülni, a dolgok forognak tovább, az erdőn túl sietve mozognak az emberek, és ekkor megszólal a pap:

— Az élet Isten külön ajándéka, azt senki el nem veheti sem mástól, sem önmagától...

A fiú fél térdre emelkedik, csillogó szemekkel a pap szemébe néz, lassan átöleli a nyakát, és megcsókolja az arcát, s utána újból szemébe nézve, remegő hangon megszólal:

— Köszönöm, atyám, ezt a gyóntatást —, majd az öreg tölgyfa mellől kezébe veszi táskáját, elindul az avaron az út felé. A fák között belopakodó reggeli fényben megcsillan hosszú fekete haja, még egyszer visszanéz a magába roskadt papra, s furcsa találkozásuk óta először látszik egy enyhe mosoly az arcán. Ezzel köszönnek el egymástól.

*

A vasárnapi mise után a megszokottnál lassabban, később jön ki a sekrestyéből. A hívek már mind elindultak hazafelé, csak a harangozó rendezgeti a székeket, és a megyebíró várja fontoskodva:

— Plébános úr, tegnap délelőtt egy fiatal, hosszú fekete hajú fiú bámulta ezt a templomot, aztán megjelent a rendőrség autója, s elvitték a fiút.

— Tudom — válaszolja a pap valami szent nyugalommal, finom mozdulattal arcához nyúl, mint egy boldog nagypapa, amikor első unokája megcsókolja borostás arcát, s könnyes szemmel elindul a Szejke felé.

Marosvásárhely, 2011. április 26-án

Fülöp Kálmán

A dér porából

A dér porából hajnalok születnek,
s én ott a parton kutatom a fényt,
haladó mélyét ronggyá gyűrt egeknek,
hallom a felhők széltépte éneket.

Lennék reszketeg lantos, vén poéta,
megénekelnék mindent, ami szép —
az őszi pára illanó varázsát,
a halak hithű, tiszta életét.

Vagyok csak ember, itt, az emberek közt,
becsülöm, ami másnak is becses —
szerelmet vallok a székely hegyeknek,
s ha hív a távol, tudom, nem megyek.

A Kálvárián

Tűzbóbitáit röpteti a szőke telehold,
Hajamra dermednek novemberi fények,
Csillaghullásban vérpiros bogyók...
Estére talán hazaérek.

Bódító melegedből nekem is jut
— lélekhajók zöld vized ívében sugárzón —,
csillagszirmokra fektetsz, álomba ringatsz,
s míg édesíti ajkamat az álom,

fölém tartod a korhadó keresztet,
meglátom rajta Őt, a szenvedőt,
hajnalom gyöngyét, ébredésem kútját

— ébredő csillagok fénye reszket,
glóriába vonja a mindig fájó testet,
s beragyogja a Kálvária útját...
